

Niels Christian Knudsen Sjøgaards soldatertid.

Fortalt af ham selv i heftet "Fra en svunden tid" - 2005.

Foråret 1917 var jeg på session og blev taget til kystartillerist, hvilket jeg var meget stolt af. Og allerede 18 august fik jeg indkaldelsesordre til at møde på Kastellet i København. Det var dog en noget uheldig dag, da min broder Bertel skulle have bryllup d. 17 august og kunne derfor ikke være med til brylluppet. Men jeg fik imidlertid brev fra lægskontoret, at jeg kunne få udsættelse i 2 måneder, mod at betale 90 kr. Det ville min husbond gerne, jeg var jo fæstet til nov. og kunne således næsten tå tjenestetiden opfyldt. — Jeg fik så endelig indkaldelsesordre 180kt. 1917.

Jeg rejste så til København om aftenen d. 17. okt. og ankom til København næste morgen d. 18. — *Jeg skulle møde på Kastellet kl. 12.00.*

Det var jo spændende hvordan jeg skulle klare det i den store by, men det gik nu meget godt. Der var mødt soldater op på banegården, bl.a. fra KFUMs soldaterhjem i Gothersgade for at tage imod os, og der var også nogle fra KAFs soldaterhjem på Toldbodvej, lige over for Kastellet, så det var jo nærliggende at jeg tog med dem.

Jeg stillede så kl. 12, og vore navne blev råbt op, vi fik udleveret mundering, blev iklædt og fik anvist kvarter, jeg i Svanestokken. Jeg husker ikke mere nummeret. Vi fik et nummer, og fra nu af var vi kun et nummer. Jeg fik nr. 3834. Vi blev instrueret og fik pålæg om hilsepligt (honnør) og fik så lov til at gå over på soldaterhjemmet med vort civile tøj. På vejen mødte jeg en befalingsmand i Grønningen, som jeg ikke havde lagt mærke til, men han så mig, og der fik jeg min første overhaling, men hørte for øvrigt ikke mere til det trods trusler om både det ene og det andet.

Vi var ca. 20 mand på belægningsstuen. De fleste var fra København, og de var nu ikke alle Guds kære børn, så der var ikke god luft i stuen, i dobbelt forstand. Der var en eneste soldat - nr. 17, som jeg lagde mærke til. Han knælede ned ved sin seng og bad aftenbøn, men så kunne det også ske, at der blev kastet en støvle el. andet i nakken på ham. Men han holdt troligt ud, og omsider fik han lov til ugeneret at dyrke sin Gud. Han havde sin gang i KFUM's soldaterhjem i Gothersgade, og omsider fik han også mig med derud, hvad jeg efterhånden blev meget glad for. Der var en helt anden tone end i

soldaterhjemmet på Toldbodvej. Der var det mest kortspil og deslige, tiden gik med. Jeg fik mit tøj med ud i Gothersgade og fik det opbevaret der.

Det var soldatermissionær Khyle der var leder, en mand vi blev meget glad for. Han var enestående til at tage soldaterne, og der var Overfyldt i fritiden, gardere, marinere, dragoner, artillerister og kystartillerister, så der var altid festligt.

Da rekruttiden var til ende efter 2 måneders uddannelse med eksercits m.m., blev vi sendt til Middelgrundsfortet ude midt i Øresund, som var hjemsted for 3 komp. Her var vi afskåret for alt civilt, og vi blev herset igennem med kanoneksercits. Vi fik landlov en gang om ugen om søndagen foruden en halv hverdag, og så gik turen til Gothersgade 115. Der kunne vi købe billig kaffe med basser til eller labskovs. Så var der forskellig underholdning og der var gratis skrivepapir, så vi kunne skrive til familie og venner. Jeg er KFUM's soldaterhjem megen tak skyldig, det var med til at danne min karakter i min opvækst.

Det var en meget interessant tid på Middelgrundsfortet, og da der var gået 4 måneder, blev vi udnævnt til konstabler, og der blev tildelt forskellige jobs, nogle blev afgivet til køkkenet, nogle til telegrafister, andre til værksteder, (smede) og andre til oppassere for højtstående officerer. Jeg fik et job som faststående i underofficersmessen, hvilket jeg var meget stolt over.

Men jeg fik desværre ikke megen glæde af det, for kaptajnen (førstechefen) sendte bud efter mig, om jeg ville stille hos ham en aften — han var for øvrigt en meget flink og rar mand. Jeg var meget spændt på hvad han ville tale med mig om. Han spurgte mig om hvorfor jeg ikke havde meldt mig til korporalskolen. Jeg undskyldte mig med, at jeg ikke mente jeg egnede mig til det.

- Det gør De nemlig, sagde han, og han ville sætte megen pris på at jeg meldte mig dertil. Så undskyldte jeg mig med, at jeg ikke troede mine skolekunderskaber var gode nok, men også det ville kaptajnen råde bod på. Vi havde i kompagniet en magister, en meget dygtig mand, som ofte, efter chefens ønske, holdt foredrag for os. Han ville han engagere for at holde nogle timer med mig i almindelige skolefag. Men det varede nu ikke længe inden de fandt ud af, at på det punkt var der ikke noget i vejen.

Og så blev resultatet at jeg meldte mig på korporalskolen. Den første måned var ligesom en forskole, og hvem der bestod den var selvskrevet til at fortsætte. Og jeg havde let ved eksercitsen, trods det at der var en kornet ved min deling som jeg havde haft i rekrutskolen, og som havde et horn i siden på mig. Han sagde den første dag: - Nå De er også kommet her, 34 ? men — som han kunne bande - han skulle nok få mig pebet ud. Men det

kunne han nu ikke, jeg klarede opgaverne let. Efter den første måned gik turen til fortet" hvor kornet og korporalskolen havde sit uddannelsessted.

Vi havde for øvrigt på forskolen, den første måned på Middelgrundsfortet, en premierløjtnant Hvalkof, en troende mand som godt kunne aflægge et vidnesbyrd for os i kompagniet. Han anbefalede os at tro på Gud og ikke Være bange for at bekende sig til ham. Det var helt uvante toner, men han blev meget respekteret, han var en fin og god soldat. Jeg har også efter min hjemkomst kunnet følge hans karriere. Han blev forfremmet til høje poster inden for hæren og var en tid Københavns kommandant.

Min tropsfører under hele uddannelsen på "Trekroner", sergent Borup, var en meget bestemt mand og krævede meget af os, men til gengæld var han meget forekommende mod os. Han havde let ved at holde disciplin, han var hjælpsom og brugte ikke bandeord og skældte ikke ud, som ellers var meget almindelig inden for hæren. Uddannelsen foregik på den måde, at vi havde praktiske øvelser om formiddagen, og teori om eftermiddagen med våbenlære og udfærdigelser. Jeg klarede mig godt igennem det hele. Den sidste måned på skolen gik med eksamen, og hver især skulle bl.a. lede en skydning med kanoner - korneteleverne med det Svære skyts, og for korporalelevernes vedkommende var det skyts af lettere kaliber — og ellers kommandoøvelser.

Jeg fik til opgave at lede en skydning med en 37 mm. revolverkanon. Det var en spændende tid og spændende om vi bestod. Vi havde også en hel del teoretiske opgaver som jeg syntes var meget interessante og som jeg havde let ved at klare, medens flere andre havde svært ved det. Jeg bestod da også, men vi kom for øvrigt aldrig til at praktisere som befalingsmænd.

Tiden gik og krigen nærmede sig sin afslutning med de allieredes sejr over Tyskland. Og endelig d. 11/11 kl. 11.00 sluttedes våbenstilstand som endte med endelig fredsslutning.

En lang og blodig krig var til ende, og selvom vi havde holdt os udenfor, åndede vi alle lettet op, og man begyndte at hjemsende soldaterne. Alle som havde udtjent deres faste tjenestetid, blev hjemsendt, og da vores tjenestetid var 12 måneder og 5 dage, og jeg havde ligget inde i 14 måneder, så blev der travlhed med at blive afmønstret. Vi havde lige afsluttet eksamen på skolen d. 1/12 og blev så hjemsendt d. 2/12 1918 .

Hermed var min militære løbebane slut, og en epoke af mit liv var til ende.

Jeg havde oplevet en hel del i mit soldaterliv. og jeg ser tilbage på det som en god tid. Man hører så tit om de farer og fristelser der er forbundet med soldatertiden. Men jeg kan da sige for mit vedkommende, at det blev faktisk en tid hvor min karakter blev styrket.